

ZÁM.

KIS LAP

TÉLI UT. (Lásd a 78. lapon.)

5. szám. — 1881.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

XX. kötet.

ület.
sulat.

UTAZÁS TÜNDÉRHONBAN.

— Regényes elbeszélés. —

(Folytatás.)

PIROSKA ijedten fordult Elemérhez.

— Ez borzasztó lesz! Ha ennyi béka el kezd brekegni!

— Már hiába! Legyünk udvariasak irántuk, hallgassuk meg. Aztán be ne dugd a füledet, mert ha észreveszik, megnehez-
telnek.Ezalatt a békavezér végig uszkált se-
rege előtt, s kiadta a parancsot. Egy pil-
lanatig csönd volt, aztán kezdődött a hang-
verseny.Az első hangoknál Piroska akaratla-
nul a füléhez kapott, hogy bedugja, mert ele-
inte csakugyan úgy hangzott az ének, mint
közönséges békakuruttyolás. De a hangok
lassanként csodálatosan átváltak a leg-
gyönyörűbb, legédesebb zenévé, mely
mintha a tó mélyéből szállt volna föl rej-
télyesen, andalítóan, úgy hogy Elemér és
Piroska azt hitték, csupa tündérek vagy
angyalok zengenek. Elhallgatták volna
órákig s igazán sajnálták, midőn az ének-
nek egyszerre vége lett és a békavezér is-
mét a csónak közelébe uszva, megszólalt:

— Remélem, megnyertük tetszéseteket?

— Oh gyönyörű volt, felelé Piroska;
szinte sajnáljuk, hogy már vége van. Soha
sem fogjuk elfelejteni.— Valóban nagyon köszönjük a ked-
ves mulatságot, jegyzé meg Elemér. De
most már iparkodnunk kell, hogy tovább
jussunk, mert úgy látom, a tulsó parttól
még messze vagyunk.— A tulsó partra akarnak evezni?
Oh, az nagyon, nagyon messze van. Jólesz, ha erősítőül esznek valamit. Rögtön
rendelek egy kis csemegét.

Piroska ismét megijedt.

— Jaj, Elemér, ne fogadd el! Mondd,
hogy nem vagyunk éhesek. Hoznak valami
vizi rovart, amiből ők élnek . . . hogy
együk mi azt meg!Ilyen csemegére Elemérnek sem volt
nagy kedve; de mikor meg akarta köszönni,
a szives béka vezér már messze volt s épen
kiáltá seregének:

— Csemegét kedves vendégeinknek!

A sereg azonnal kisebb csapatokra
oszlott és eltűnt, de néhány pillanat mulva
egyik csapat a másik után ott termett a
csónak mellett, ügyesen, óvatosan hozva a
csemegét. Huszan-harminczan tartottak
hátukon a víz fölött egy-egy szép zöld
nagy levelet, s mindenik levélen más va-
lami volt. Az egyikén pompás édes har-
matméz, a másikon illatos gyümölcs s más
sokféle nemes csemegé. Elemér és Pi-
roska eleinte félve tekintettek a kínált éte-
lekre s csak azért kóstolták meg, hogy ne
sértsék a szives kínálgatókat; de amint
egyszer megízlelték, ugyancsak hozzá lát-
tak s kijelenték, hogy ilyen pompás cse-
megét még soha sem ettek.Mikor már elég volt a csemegéből,
Elemér így szólt:— Most már induljunk, mert sokáig
fog tartani, míg a tulsó partra érünk.— Igaz, szólt Piroska. De elébb kö-
szönjük meg kis házigazdáink szivességét.Mikor azonban a békácskák felé for-
dultak, ezek már eltűntek.— Kár, szólt Elemér, szerettem volna
még beszélgetni velök. Nagyon kedves kis

teremtések, ugy-e? Most már te sem fogsz többé félni tőlük?

— Itt nem; de tudod, ezek nem olyan közönséges békák, mint a mieink; ezek bizonyosan csupa kis tündérek. De az ő kedvükért nem fogjuk többé bántani a valóságos békácskákat sem, ugy-e?

— Nem bizony! De most már evezünk tovább!

Megragadta az evezőt és a sajka gyorsan siklott tova a sima vizekürön. Mély csönd volt körülöttük s maguk is elgondolkodva, szótlanul ültek szemben egymással, míg végre Piroska így szólt:

— Mintha álmos kezdenék lenni . . .

— Hát feküdj végig a csónakban, felelt Elemér. Majd én felköltelek, ha ideje lesz. A part még nagyon messze van, ráérsz elaludni.

Piroska tehát végigdőlt a csónak felekén és rögtön elaludt. Elemér csendesen evezgetett tovább, de lassan-lassan ő is elálmosodott; kezei lehanyatlottak az evezőről s hátradőlt, hogy kissé szunyókáljon.

— Csak épen egy két perczig, gondoló. Hiszen még ráérünk . . . s ha kissé megerősödtem az álom által, gyorsabban fogok evezni . . . a part még nagyon messze van. Reménylem, Dodó nem engedi, hogy valami baj érjen álomközben . . . eddig hiszen beváltotta szavát, megsegített.

Szunyókált tehát, de félálomban mintha úgy érezte volna, hogy a csónak mégis mozog, mintha valaki evezne. Félig fölnyitá szemeit és csakugyan nem csalódott, — valaki evezett, még pedig senki más, mint az öreg Dodó. Ott állt félában a csónak szélén, másik lábával pedig eve-

zett, oly ügyesen, mintha ez lett volna igazi mestersége. Elemér csöppet sem csodálkozott, sőt úgy gondolta, hogy ez egészen természetes dolog itt a tündérorszámban. Álmosan mosolygott s így szólt magában:

— Derék öreg Dodó, igazán nagyon jó vagy . . . és bizonyosan hamarabb el is jutunk így a tündérkastélyhoz, mint ha én eveznék.

Egészen megnyugodva szendergett tovább. Meddig aludt, maga sem tudta, s csak arra ébredt föl, hogy a Piroska hangját hallotta:

— Ébredj, Elemér, már megérkezünk!

Föltekintett s látta, hogy a csónak parthoz van kötve, Piroska pedig már kint volt a parton és mellette állt komoly képpel az öreg Dodó is. Elemér tehát gyorsan kiugrott szintén s körülnézett.

— Hol vagyunk? kérdé meglepetve.

Meredek sziklák tornyosultak előttük s fent a magasban, a szikla tetején látszott a tündérkastély, melynek ablakából egy ismerős alak integetett feléjük. Igen, ez ugyanaz a királykisasszony, akit sokszor nézegetett ott a falképen, csak hogy ott mindig mozdulatlan volt, most pedig nyájasan integetett, hívta őket.

— Nézd, Piroska; int nekünk, hogy menjünk hozzá.

— Oh, az nagyon szép volna! De hogy juthatnánk oda fel? Ezen a meredek sziklán lehetetlen fölkapaszkodni.

— Kedves Dodó, szólj már, hogy juthatnánk fel?

— Nagyon könnyen, csak kövessetek.

— Oh persze, te könnyen beszélsz, neked szárnyaid vannak . . .

— Már megint kétkezdtek szavamban? Mért nem nézitek meg kissé magatokat is, mikor azt mondom, hogy kövessetek?

— Az ám . . . ni ni! Hiszen neked is van szárnyad, Elemér! szólott Piroska.

— Csakugyan! . . . És neked is!

— De valjon tudunk-e röpködni? Én még soha sem próbáltam . . . hátha lepotyanunk a magasból?

— Én nem félek, szólott Elemér. Ugy-e, kedves Dodó, ne féljünk?

— Kövessetek! felelt kurtán a vén holló s felröppent.

Elemér és Piroska követték, maguk sem tudták miképen. Csak azt érezték, hogy a röpködés nagyon kellemes, gyönyörködtető valami. Behunyt szemmel, félig kábultan lengtek, lebegtek sokáig . . . végre Dodó megszólalt:

— Megérkeztünk.

(Folytatása következik.)

SZIVES FOGADÁS.

(Képpel a 72—73. lapokon.)

ADÉLI harangszó már elhangzott; a kis Katicza jó ideje hogy lesben áll az ablaknál. Pedig az utcán nem lát semmit, senkit, vagy legalább olyat nem, a mire kíváncsi lehetne, mert az emberek jönnek-mennek, mint rendszeren s ezt Katicza már megszokhatta. Nem is azt nézi ő, hanem vár valakit, türelmesen, mosolygó arczczal várja s végre tapsolva fölkiált:

— Már jön, már jön! kedves mamácska, már jön!

Aztán szalad az ajtó felé.

A kis Palika, úgy látszik, már szintén tudja, ki jön, mert ő is szeretne az ajtóba jutni. A mama, ki éppen megteritette

az asztalt, ölbe kapja a kicsikét és viszi az ajtóhoz, mely éppen ekkor tárul föl s izmos férfi lép be rajta. Egyszerű munkás ember, ki a műhelyből fáradtan tér haza egy-két órára pihenni.

De a mint belép az ajtón, elfelejti a fáradságot, mikor megpillantja kedveseit, kik meleg szeretettel fogadják.

— Isten hozott, apácska! kiáltja Katicza.

Szeretne mindjárt az apa ölébe kapaszkodni, de bizony várnia kell, mert a kis Palika még türelmetlenebb s a mama öléből egyenesen az apa nyakába mászik s ha egyszer ott van, nem egykönnyen engedi át a helyét. A mama elszedi az apa szerszámaikat, sipkáját, letörli izzadt homlokát, aztán siet a konyhába, hogy betálalja az ebédet. Egyszerű az ebéd, de olyan jóízűen költik el, hogy akár egy kis királylallyal sem cserélnének, mert a szeretet adja hozzá a legkedvesebb fűszert.

És a jó apa, mikor gyermekei szeretettel, nyájassággal veszik körül, egészen boldognak érzi magát. Ő érettök dolgozik, fárad egész nap nehéz munkában, de szívesen, örömmel teszi, mert látja, hogy igaz szeretettel fizetik vissza, igyekeznek őt felvidítani. Ez mindig újra erőt ad neki a munkára s mikor dolgozik és veríték lép el homlokát, nem törődik vele, hanem mosolyogva gondol arra, mily öröm lesz otthon, ha néhány óra múlva ismét hazatér kedveseihez.

Mert a legedesebb jutalom, mely a szülőket érheti, gyermekeik igaz szeretete. Azt a sok áldozatot, gondot és fáradságot, melyet gyermekeiknek szentelnek, csak ezzel lehet visszafizetni s a jó gyermek boldoggá teheti szüleit még a legszerényebb hajlékban is.

A kis Katicza és a még kisebb Palika ezt megteszik és hiszem, hogy ők maguk is annál boldogabbak.

A melegházban,

A KASTÉLYBAN melegház,
 Sok fa, virág benne s
 Mintha itten télen is
 Enyhe tavasz lenne.

Ott sétálgat Boriska
 És nézi csodálva:
 Hogy virágzik körülte
 A rózsza és mályva.

*Nini! Még gyöppamlaq is
 Kínálkozik ottan,
 Csak hogy madár nem dalol
 A lombos bokorban.*

*Leül — s én azt olvasom
 Le a kedves arczról:
 Ábrándozik a lemult —
 S a jövő tavaszról.*

Lenni és látszani.

AKIS Laczi nagy ügygyel-bajjal,
Egy székre mászott ;
És felkiálta, diadallal :
Apám ! no látod,
Most nagy vagyok, s olyan nagy ám,
Hogy te se vagy nagyobb talán.

Mikor leszállt, apa imígy felel :
Nagynak te látszottál csupán,
Hanem kicsiny vagy igazán.
Nem látszani, de lenni, lenni kell!

S jövőre ezt
Jól megjegyezd :
Nagyok legyünk, hogy ha tudunk,
Soha se nagyítsuk magunk.

A KIS GOLYÓGYÜJTŐ.

(Képpel a 76. lapon.)

ELLENSÉG tört volt be egyszer egy országba s gonoszul pusztította szerte a falvakat, városokat, s nehéz sarcot vetett ki a lakosokra. Nagy volt mindenfelé az ijedelem és elkeseredés, de aztán fegyvert ragadott, aki csak tehetett, hogy kiűzzék az ellenséget.

Egy sziklás, erdős vidékre szintén elkalandozott az ellenség egy csapatja, de a bátor hegyi lakosok gyorsan összegyűltek s ki puskával, ki fejszével vagy kaszával oda állt a sorba, hogy vitézül védje a hazáját. Már épen indultak, mikor egy alig tizenkét éves fiu is oda állt közéjük.

— Mit akarsz te, kis fiam? szolt a csapat vezetője.

— Én is harcolni akarok az ellenség ellen, felelt bátran Ferkó, a kis fiu.

— Gyöngé vagy te még arra. Aztán fegyvered sincs, amivel harcolnál.

— Most még csak egy fokosom van, az igaz; de majd szerzek puskát az ellenségtől.

Nem volt idejük sokat vitatkozni az elszánt kis fiuval s engedték, hogy velök menjen, gondolván, hogy hasznát veszik, ha majd hirt kell küldeni ide-oda. Csakugyan hasznát vették erre is, de Ferkó aztán megmutatta, hogy kicsi legény is lehet igazi vitéz. Egyszer, amint az ellenség egy kisebb csapatát hirtelen meglepték és megfutamították, észrevette, hogy egy ellenséges katona eldobta puskáját, hogy annál könnyebben futhasson. Mésziről is jól megjegyezte a helyet s oda sietve, megtalálta a puskát.

— Ime, van már puskám, mondá diadalmasan.

— Igen, de nem lóhatsz vele, mert nincs golyód hozzá, a mi golyóink pedig nem férnek bele, mondá neki egy vén harcos.

Ez baj volt, de Ferkó ezen is segített, csak azt kérte, hogy puskaport adjanak neki. Ezt kapott is és aztán hogy segített magán? Mikor a csata folyt, bátran odament, a hol legsűrűbben hullottak az ellenség golyói. Tömérdek golyó hullt a földre s Ferkó szépen nyugodtan, mintha csak virágot szedne, lahajolva összekeresgélte a golyókat és kalapjába gyűjtötte. Mikor már eleget gyűjtött, visszasietett oda, hol puskáját hagyta, megtöltötte és a többiek sorába állva, vitézül harczolt mindvégig, még csak el nem kergették az ellenséges csapatot vidékükéről.

Mikor a vezér megtudta Ferkó vitézi magavisetét, maga elé hivatta, megjutalmazta s aztán egy katonai nevelő intézetbe vétette fel, honnan Ferkó néhány év múlva mint tiszt lépett ki s a hadsereg egyik legderekabb vitéze lett.

JÓ ÉJSZAKÁT!

— Elbeszéli Tinka néni. —

ÓL van no, gyerekek, üljetek hát le ide mellém, aztán mesélek nektek valamit. Azaz nem is mese lesz az, sőt nem is történetke, csak épen egy kis emlék az én gyermekkoromból, tehát nagyon, nagyon régi időkből, a mikor még én is olyan kicsiny leányka voltam, mint ti most, és épen olyan hebehurgya.

Sokszor kérdeztétek, miféle szép kis leánykának az arcképe az, melyet íróasztalomon abban a fekete keretben láttok s mely engemet mindig elszomorít, valahányszor ránézek. No's megmondom nektek. Az az én kedves jó testvéremnek, Emmikének az arcképe.

Igen, volt nekem egy testvérkém, Emmike, kit ti nem láttatok és soha sem is fogtok látni. Két évvel volt idősebb mint én s ő volt az én első és legkedvesebb játszótársam.

Négyen voltunk testvérek: Emmike, én és még két kicsike, kikkel mi nagyobbak nem igen játszottunk, mert még nagyon kicsinyek voltak. Falun laktunk jó szüleinkkel szép tágas házban, melyet virágos kert környezett s ez volt a mi kedvencz helyünk, de különösen az Emmikeé, mert nagyon szerette a virágot. Maga is olyan piros, meg olyan jó volt, mint a fakadó rózsza, mindig nyájas, mindig derült, úgy hogy aki csak meglátta, mindig szerette. De azért még sem szerette úgy senki, mint én, ámbár én voltam talán az egyetlen, ki őt néha el is szomorítottam; csakhogy ez mindig rövid ideig tartott s

azonnal megbékültünk. Együtt tanultunk, együtt játszottunk és együtt aludtunk egymás mellett álló kis ágyainkban s csak akkor éreztük igazán jól magunkat, ha együtt lehettünk. Akár tanultunk, akár játszottunk, mindig Emmike mondta meg, mit és miképen kell tennünk. És amit ő mondott, az mindig helyes volt, mert soha sem törte a fejét illetlen dolgokon, hanem csak szívére hallgatott, szíve pedig mindig jót sugott neki.

De bár Emmike olyan jó és kedves volt s bár nagyon szerettem, néha mégis megtörtént, hogy pöröltünk; csakhogy, mint később beláttam, mindig én voltam a hibás. Mert szeleburdi gyermek voltam, s többnyire csak akkor láttam be, hogy helytelen dolgot cselekedtem, mikor már nem lehetett rajta segíteni. Egyszer különösen megharagítottam Emmikét, mert nagy szegénybe hoztam magammal együtt mások előtt. Ez pedig úgy történt, hogy volt apácskának egy jó ismerőse, Tóni bácsi, aki igen nyájas és jószívű ember volt s minket igen szeretett, mi is szeretjük, de azért mégis nagyon csunyanak találtuk. Többször beszélgettünk róla s Emmike is megvallotta, hogy Tóni bácsit nagyon csunyanak találja. De míg ő ezt bizonyosan csak azért mondta meg, mert azt hitte, hogy senki sem tudja meg beszélgetésünket, nekem egyszer épen ebéd közben, mikor Tóni bácsi is nálunk volt, az szerencsétlen gondolatom támadt, hogy így szóljak:

— Tudja-e Tóni bácsi, hogy maga nagyon, nagyon csunya? A haja úgy áll, mint akár a sörte, az orra meg olyan biboresókos, mint az uborka!

Tóni bácsi nevetett, de a többiek egészen elszörnyűködtek szavaimon s magam is szinte megijedtem, mikor láttam, hogy mamánk milyen szigorú arccal fordul felém. Gyorsan mentegetőzni akartam s azt mondtam:

— Oh, nem csak én gondoltam ezt ki, Emmike is azt hiszi, mondta is nekem.

Emmike fülön pirult, aztán elsápadt, mamánk pedig fölkel, kézen ragadott mindkettőnket s szobánkba vezetett.

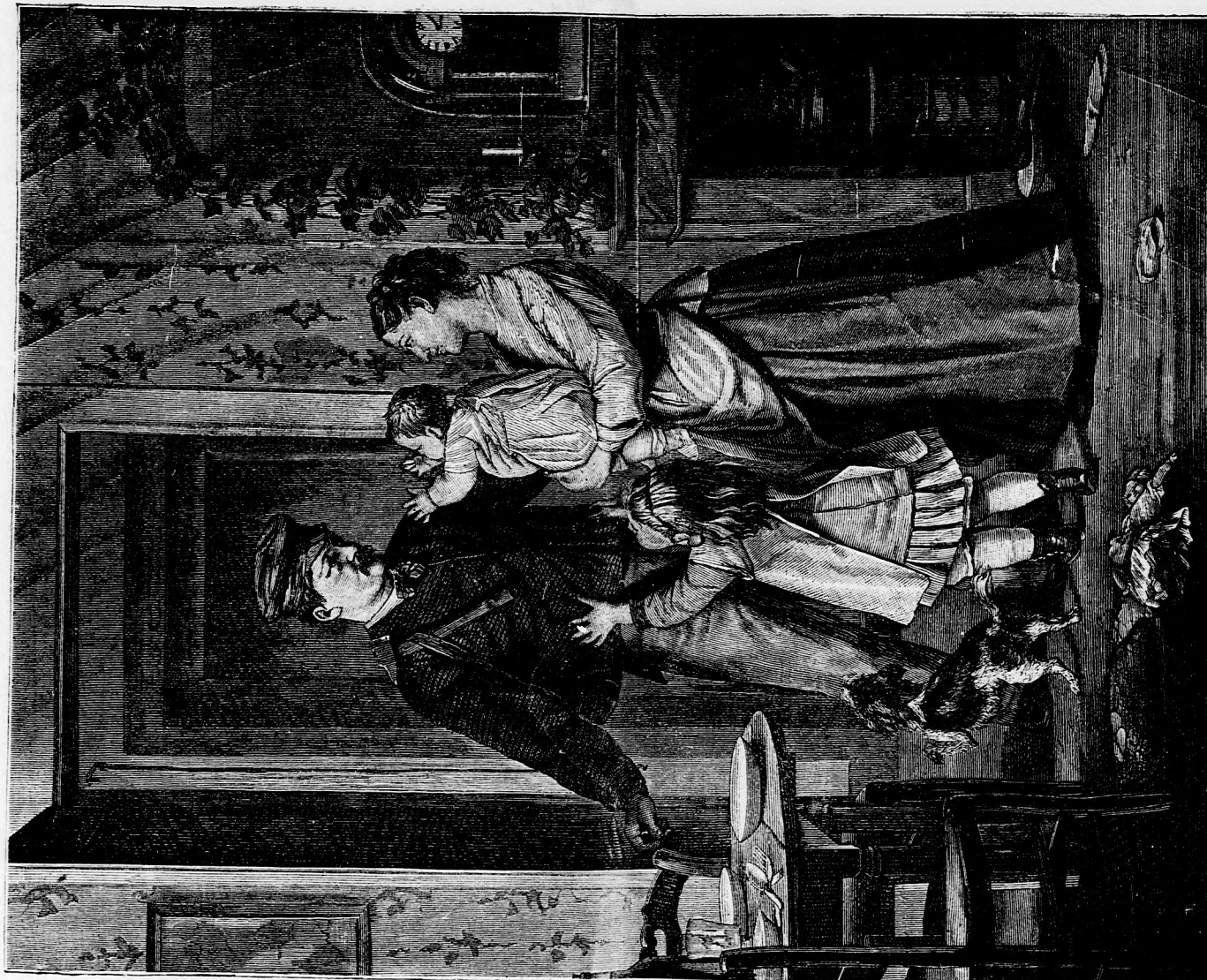
— Ezért az illetlenségért majd megkapjátok büntetéseket, mondá.

Lassanként beláttam, mily esztelenséget követtem el és hogy nemcsak magamra hoztam szégyent, hanem belekevertem Emmikét is azzal, hogy reá hivatkoztam. Sirva borult a pamlagra és fölkiáltott:

— Oh, Tinka, hogy követhetél el olyan oktalanságot! Mit gondolnak most rólad és rólam is!

E szavai miatt komolyabban neheztem reá mint azelőtt bármikor s jó ideig duzzogtam, nem akartam magamnak megvallani, hogy Emmikének van igaza. De mikor láttam, milyen fájdalmat okoztam neki, lassan-lassan mégis csak

észre tértem s most már én kezdtem sirni. Ekkor a jó Emmike haragjának rögtön

vége lett s még ő vigasztalt, azután pedig megígértette velem, hogy ilyen bolondsá-

got többet el nem követek. Megígértem s ő rögtön mamánkhoz ment, aztán Tóni

tak. Magára vállalta, a mennyire csak lehetett, az én hibámat is; de persze mindenki rögtön látta, hogy csak érettem teszi; nemes jóságáért aztán megcsóolták s megbocsátottak nekem is. Természetes, hogy így aztán mindenki csak még jobban szerette a kedves Emmikét, én én persze legjobban.

És mégis, mikor arczképére nézek, mindig el kell szomorodnom és mindig vádolom magamat, mert arra kell visszaemlékeznem, mikor utólszor haragudtam Emmikére és utólszor láttam őt. Hallgassátok meg s okuljatok rajta.

Egy reggel, a mint fölébredtünk, mamánkat ott láttuk szobánkban, még pedig nagy meglepetésünkre azzal elfoglalva, hogy ruháinkat, könyveinket egy nagy ládába rakja.

— Kedves mamácska, mit csinálsz? kérdém meglepetve.

— Keljetekek föl, gyermekek, és öltözködjetekek gyorsan. A kocsi mindjárt előáll, rögtön elutaztok Betti néniékhez s ott maradtok néhány napig.

Betti néni a szomszéd faluban lakott s nagyon szerettünk nála időzni; én tehát

csöppet sem törődve azzal, hogy tulajdonképpen mért küldenek ily váratlanul oda, nagy örömmel kezdtem öltözni s csak akkor hökkentem meg, mikor észrevettem, hogy Emmike csöppet sem örül, sőt nagyon komoly és halavány, aztán mamánkhoz lépve így szól:

— Kedves mamácska . . . a kis Béla tegnap roszul volt . . . talán valami nagy baj van? Oh, mondd meg kedves jó mamácskám!

Csak ekkor tűnt fel nekem, hogy a mama rendkívül sápadt s köny rezeg szemében. Megölelte Emmikét s reszkető hangon felelé:

— Ne aggódjál kedves gyermekem . . . Isten megsegít . . . De nektek távoznok kell, nehogy ti is elkajátok a bajt.

Most már értettem, — kis testvérkénk ragadós betegségbe esett, ezért küldtek minket oly sietve Betti nénihez. Most már persze én sem örültem annyira.

Meglehetősen szomoruan bucsuztunk el szüleinktől, kik megígérték, hogy majd gyakran tudósítanak kis testvérkénk állapotáról.

Betti néninek szívesen fogadták, én másnap már otthonosan éreztem magamat is, Emmikét is, hogy a kis Béla bizonyosan meggyógyul nemsokára. De Emmike régi jó kedve sehogysem akart visszatérni s még a néni is intette szeliden, szeretettel, hogy ne szomorkodjék oly nagyon, a kis beteg meggyógyulhat, nem kell előre buslakodni.

Emmike azonban napról napra halványabb és szótlanabb lett s mi ezt még mindig annak tulajdonítottuk, hogy jó szívének nagyon fáj a kis Béla szenvedése,

szüleink [szomorúsága. Azelőtt szeretett szaladgálni, a virágok közt járni, de most sokszor a legmelegebb napon egyszerre dideregni kezdett s azt mondta, hogy fázik. A néni végre aggódni kezdett s egy reggel azt mondta, hogy berándul vele a városba orvoshoz, vizsgálja meg, nem beteg-e?

Én nagyon szerettem kocsikázni s kértem a nénit, vigyenek el engem is.

— Nem, kedvesem, te itthon maradsz, mert egyenest az orvoshoz megyünk.

Rosz szokásom szerint duzzogtam s Emmike rögtön arra gondolt, mivel vigasztalhatna meg.

— Tudod mit? Mulass addig a hercegnővel.

A »hercegnő« nem volt senki más, mint egy gyönyörű bábu, melyet Emmike Karácsonyra kapott. Soha sem volt még ilyen szép bábunk. Pompás piros selyem ruhája volt, hosszú haja gyöngyökkel, persze csak üveggyöngyökkel volt befonva s elneveztük hercegnőnek és roppantul megbecsültük. Gondosan elzárva feküdt egy nagy katulyában s valóságos ünnepnap volt, mikor elővettük és játszottunk vele. Midőn tehát Emmike megengedte, hogy drága bábujával játszhatom, egészen meg voltam vigasztalva.

— És vigyázni fogsz reá, ugy-e? szólt Emmike, mikor kocsira ült.

Megígérttem s ők aztán elutaztak.

Igen, megígérttem, hogy vigyázni fogok és komolyan akartam is vigyázni. De mit ér a szép szándék, ha az ember szeleburdi és szeleskedik! Mulatságból csakhamar nagy szomorúság lett, mert addig-addig táncoltam a bábuval, mignem a szőnyeg

ben megbotlottam és elestem. Ugyancsak megütöttem a homlokomat, de ezt alig éreztem nagy ijedtemben, a mint a bábura pillantottam. A gyönyörű hercegnőnek ketté hasadt a feje, orra pedig letörött.

Kétségbeesetten sirtam, de a bajon segíteni nem lehetett s remegve gondoltam a perczre, mikor Emmike meg fogja tudni a szerencsétlenségét. És persze, amitől féltem, be is következett: Emmike, amint hazaérkezett, rögtön kedves bábuja után tudakozódott s midőn megpillantá, szinte elképedt. Néhány pillanatig szótlánul bámult rá, mintha el sem hihetné, aztán hevesen kiáltá:

— Eltörted! Eltörted az én legkedvesebb bábumat! Oh, te igazán rossz leány vagy s nem érdemelted, hogy reád bizzam!

E szavakért nagyon megneheztem. Ugy véltem, hogy Emmike láthatja, mennyire sajnálom én magam is a bábu szerencsétlenségét; gondolhatja, hogy nem tettem szándékosan, tehát nincs joga oly haragosan szólani hozzám. Nem feleltem semmit, hanem mérgesen kiszaladtam.

Emmike rögtön megbánta, hogy csak annyit is mondott s utánam kiáltott, hogy térjek vissza, ő nem hiszi, hogy szándékosan okoztam neki ezt a szomorúságot. De én már benne voltam durczás kedvemben s csak azért sem tértem vissza, hanem egymagam bolyongtam a kertben, elhitelve magammal, hogy Emmike nagyon kiméltelen volt irántam. Azt persze meg kellett vallanom magamnak, hogy hibás vagyok, mert csakugyan nem vigyáztam kellően; de azért, gondolám, nem lett volna szabad oly sértő szavakat mondania.

Csak vacsorára tértem vissza a szobába s az asztalnál is is némán, durczásan ültem. Emmike is szótlán volt s még halványabb, mint az utóbbi napokban. Nagyon szomorú vacsora volt ez, soha sem fogom elfelejteni. Betti néninek feltűnt a dolog s így szólt:

— Gyermek, ha álmosak vagytok, fekdjete le.

Emmike azt felelte, hogy nem álmos, de én kaptam rajta, hogy elmehessek s rögtön szobánkba siettem és lefeküdtem. Nem sokára bejött Emmike is.

Mielőtt lefeküdt volna, ágyamhoz jött és szokott kedves, nyájas hangján így szólt hozzám:

— Tinkám, kedves Tinkám, ne haragdjunk egymásra . . . tudod, soha sem fekdtünk le haraggal . . . no, ölelj meg és mondj a te kedves Emikédnek jó éjszakát!

Lehajolt hozzám . . . de bennem a harag gonosz szelleme még uralkodott. Egy pillanatig arra gondoltam, hogy fölugrom és nyakába borulok . . . de aztán mégsem tettem, azt szinleltem, hogy alszom!

Emmike néhány perczig még ott állt, aztán szomoruan sóhajtva lassan távozott és lefeküdt.

Alig ment el, már megbántam tette-met s szerettem volna jóvá tenni. Ez nem is lett volna nehéz, csak vissza kellett volna hívnom Emmikét; de ekkor meg az álszégyen tartott vissza. Eláruljam, hogy nem aludtam, hogy szándékosan utasítottam vissza békitő ölelését? Oh, mily csunya-ság, amit tettem! Nem, ezt ne tudja meg, majd reggel megbékülünk.

Ilyen gondolatokkal biztattam magamat, de lelkiismeretem nem akart megnyugodni, sokáig nem bírtam elaludni s nagyon, nagyon bűnösnek és szerencsét-

lennek éreztem magamat. Utoljára még is elnyomott az álom s a hosszas virasztás után annál mélyebben elaludtam.

Mikor reggel fölébredtem, első gon-

A KIS GOLYÓGYŰJTŐ. (Lásd a 70. lapon.)

dolatom az volt, hogy Emmikéhez sietek; de a mint fölnyitám szemeimet, Betti nénit láttam ott állani ágyam mellett, olyan sápadtan és szomoruan, hogy akaratlanul megrezzentem.

— Kedves leányom, mondá komolyan, öltözzél gyorsan, rögtön elutazunk. Önkénytelenül arra kellett gondolnom, hogy néhány nappal ezelőtt mamám épen ilyen forma szavakkal fogadott, mi-

kor el
De há
lehetn

dém z
már ün

A
rezgett
s ijedte

szélni s
bűn ny

sem. B

O

fogott s

gény E

betegsé

bizonyo

bajt. M

hogya

még ne

egy jó

Emmik

Sz

hir hal

drága j

is beszé

bizonyo

hogya én

ban vál

selni, r

menni;

karon f

bájába.

Ne

tam, jó

bántak

kor elutazásunk reggelén fölébredtünk. De hát itt miféle baj fenyegethet? Ki lehetne beteg?

— Emmike már felöltözött? Kérdém zavartan, mert láttam, hogy ágya már üres.

A néni nem felelt, de egy könnycsepp rezgett szemében. Roszát kezdtem sejtteni s ijedten kérdém:

— Nénikém, hol van Emmike? Beszélni akarok Emmikével! Oh, olyan nagy bűn nyomja a lelkemet!

— Most nem beszélhetsz vele, kedvesem. Beteg, a másik szobában fekszik.

Oda akartam rohanni, de a néni megfogott s így szólt:

— Nem szabad hozzá menned. Szegény Emmikén kitört az a veszedelmes betegség, mely elől mamátok ide küldött; bizonyosan már hazulról magával hozta a bajt. Most kötelességem arra gondolni, hogy legalább reád el ne ragadjon, ha még nem késő. Rögtön beviszlek a városba egy jó barátémhoz s ott maradsz, míg Emmike föl nem gyógyul.

Szinte kővé dermedtem e borzasztó hír hallatára. Az én Emmikém, az én drága jó testvérem halálos beteg s én nem is beszélhetek vele többé, szenvedései közt bizonyosan még az a gondolat is gyötri, hogy én oly szívtelen voltam hozzá, haragban váltam el tőle! Ezt nem birtam elviselni, minden áron be akartam hozzá menni; de a néni szigorúan megtiltotta, karon fogott és kivezetett a maga szobájába.

Néhány óra múlva a városban voltam, jó ismerősöknél, kik igen szívesen bántak velem, de én nem tudtam megvi-

gasztalódni. Naponként kaptam hirt Emmikéről, de mindig rosszabbat, míg végre egy reggel fekete szegélyes levélben megjött a szörnyű hír, hogy Emmike már nem szenved többé, — meghalt!

Sokáig tartott, míg el tudtam hinni ezt a borzasztó hirt, hogy soha, soha többé nem látom az én édes, jó Emmikémet! És mikor végre mégis el kellett hinnem, akkor aztán örökké az a gondolat kinezott, hogy haraggal váltam el tőle; az utolsó órában, melyben együtt voltunk, megtagadtam tőle egy szerető »jó éjszakát!« Nem mint testvérek, hanem mint ellenségek váltunk el és többé soha jóvá nem tehetem, amit ellene vétettem.

Azóta sok sok esztendő multel, meg is öregedtem, de maig sem bocsátottam meg magamnak azt a bűnömet s mindig látni vélem a jó Emmikét, a mint nyájasan, kedvesen lehajolt felém és kért tőlem, utoljára életében, egy jó éjszakát! S elment örök álmát aludni!

Ezért láttok könyezni, valahányszor azt a kis arczképet nézem, bár tudom, hogy Emmike fönt az angyalok között megbocsátott nékem.

Azóta soha sem feledtem el, amit Emmike utoljára mondott nekem, azóta megtartottam hiven és tartsátok meg ti is, gyermekeim: ne váljatok el haraggal szívetekben soha!

KÉPREJTVÉNY.

Téli ut.

(Képpel a czimlapon.)

HÜLL a hó, csak egy pereg;
Szánkázzunk hát, gyerekek!
— Jaj, de szánkót hol veszünk?
Már arról könnyen teszünk.
A padláson egy vén láda,
(Parádi volt a hasába) —
Leszedjük a tetejét,
Kiürítjük belsejét;
Alája még talp se kell,
Elesuszik a többivel.
Négyünk közül az egyik
Szépen bele ülepszik;
A háromnak ez lesz a
Vigan hajtó kocsisa.
Ez biztat majd titeket;
Egy darabon viszitek
Osz! másik lesz a soros.
No kezdje első Lajos!
Hanem hát kiszállnia
— Ezt tartja a regula —
A kocsisnak nem szabad.
A szán halad, csak halad —
És egyszerre meglóditjuk,
Kocsisunkat kifordítjuk,
A hóban meghempergetjük
Egy darabon megkergetjük,
Hólapdával ostromoljuk,
Aztán szépen hámba fogjuk.
S első után a másik
A szánkóba bemászik,
Ezt sorjában követik
A harmadik s negyedik.
Igy lesz jó,
Hóha, hó!
Húll a hó
Siklik, repül a szánkó!

A NARANCS-ÁRUS LEÁNY.

— Kicsi beszélyke a kicsinyeknek. —

TÍDEG téli nap volt, mikor a főváros egyik legnépesebb részében, egy nagy háznak az utcára kinyuló lépcsőzetén egy körülbelül nyolcz éves narancs-árus leány üldögélt. A kosárka, melyben eladó narancsai voltak, egyszerű zsinóron csüngött alá a nyakáról. A nagy hűgedben is ugyanazt a vékony ruhácskát viselte, mely a mult nyár forró napjaiban fődte testét. A lábán nem volt sem cipő sem harisnya; ugy látszik, efféle szegényke nem is ösmert s így nem esett nehezére azokat nélkülözni. Kicsi kék keze fagyos volt, és azzal, hogy néha egy-egy narancsot nyujtott oda a vevőknek, bizony meg nem melegedett.

A nagy ház egyik ablakából három kis leányka figyelemmel kísérte a narancs-árus leányt, amint rendezgette és kínál-gatta narancsait a járó-kelőknek.

A három lány legidősbikének, Ellának épen születésnapját ünnepelték. Már kocsikáztak, játszottak mindenféle játékot, olvastak a sok könyvből, melyeket Ella ezen a napon kapott; végre belefáradván a sok játékba, oda állottak az ablakba és nézegették a didergő narancs-árus leánykát.

— Ez a szegény kis leány, mondá Ella, ugy látszik, önmagával beszélget. Szeretném tudni, hogy mit? Mondok valamit: egy kicsit kinyitom az ablakot, ugy talán meg is halljuk mit beszél.

A kis leány első szavai, a melyeket a nyitott ablakon át hallottak, ezek voltak:

—
árát bin
át! És
Hogy fá
Kissé p

Le
csozatár
ráról lo
ház egy

—
riska; h
hatja na
narancs
küldeni,

—
set, szól
tad. Tu
születés
is kapta
narancs
nap ugy
viszek n

Ez
együtt k
kis leány
ányka f
kosárho
örökre é
dolni, ki
és ime
szende a
előtt.

—
Ella; h
Ezza
gyermek

A l
lépett be

— Oh Istenem, mindössze egy tizeske árát birtam eladni ez egész hosszú napon át! És még tizennégy narancsom van! Hogy fájnak lábaim! Fázom is nagyon! Kissé pihennem kell!

Lehajtá fejét a lépcső hideg vasrácsozatára, álmodván talán jó meleg vacsoráról lobogó tűz mellett, a melyet a nagy ház egyik konyhájában látott.

— Szegény kis leány, mondá Mariska; ha sokáig alszik, valaki még ellophatja narancsait. De szeretném behívni, a narancsait megvenni és őt aztán haza küldeni, mielőtt az éj meglepné!

— Mariska mindig eltalálja a helyeset, szólt Ella; legyen is úgy a mint kívántad. Tudjátok, én most gazdag vagyok, születésem napjára sok ajándékot és pénzt is kaptam, könnyen megvehetem mind a narancsait. Majd akad annak gazdája; holnap úgy is meglátogatom az öreg dadámat, viszek néhányat az ő gyermekeinek.

Ezeket mondván Ella, barátnőivel együtt kisetett a lépcsőre, hol a szegény kis leányt felelőre mély álmából. A leányka fölrezenvén, nagy ijedten kapott a kosárhoz. A szegény gyermek csak rendőrökre és utczaik gyerkőczökre tudott gondolni, kik őt durván szokták felriasztani; és ime csipkés selyem ruhába öltözött szende arczu uri leánykát látott maga előtt.

— Ne ijedj meg és ne fuss el, szólt Ella; hozd fel a kosaradat, jöjj velünk.

Ezzel bevezették a tágas, kényelmes gyermekszobájukba.

A kis leány még mindig zavarodottan lépett be s félénken és báméskodva állott

a meleg szőnyegen. Mily jól esett átfázott lábainak a puha meleg szőnyeg! Nagy meglepetésére a jószívü leánykák megvették az egész narancskészletét és adtak neki egy forintot.

— S most, mondá Mariska, siess haza anyádhoz.

— Oh jó kisasszony! felelé a leányka, nekem nincs anyám sem atyám! Én és bátyám egy öreg rokonunknál lakunk, testvérem eljár utczákat söpreni, a mit keresünk azt mind haza visszük és ha eleget kerestünk, akkor legalább nem kapunk verést.

A kis leány szavai mélyen meghatották az uri gyermekeket, hálásan gondoltak arra, mennyivel jobb dolguk van nekik ezeknél a szegény árva gyermekeknél; és mindegyik lelkében az az ohaj támadt, vajha a szegény leánykán tartósabban segíthetnének, mint csak épen a narancsok megvételével.

Ella mamája, ki a mellékszobában mindezeket hallotta, most bejött a gyermekek közé és mert szintén megsajnálta a szegény árvát, oda hívta magához s még néhány kérdést intézett hozzá, pontosan följegyezve nevét és lakását; aztán haza bocsátották.

Szegény leány! Egész erejéből futott haza üres kosarával s néhány perc alatt eltűnt az utána néző leánykák szeme elől. És távozása után Ella és játszótársai egy új örömet élveztek ez ünnepnapon: azt, hogy egy szegény árvával jót tettek.

Ella és barátnői vigau és gond nélkül töltötték napjaikat és csakhamar elfelejtetni látszottak a narancs-árus leánykát. De nem felejté el az Ella mamája és mindjárt

a következő napon kikocsikázott a távol félreeső városrészbe, a hol a nagyvárosi legszegényebb lakosai töltik örömtelen napjaikat. A pontos följegyzés nyomán megtalálta a kis leány szegényes hajlékát, melyben ugyancsak nagy volt a meglepetése, mikor az uri hölgyet belépni látták.

— Ne ijedj meg, kis leányom, mondá megnyugtató hangon, a kis leány fejét megsimogatva. Ez bizonyosan a te öreg rokonod? folytatá, egy szegényesen öltözött öregasszonyra mutatva.

Aztán minden kínálgatás nélkül oda ült az öreg nő mellé, és hosszan beszélgetett vele.

E látogatás után mintegy két héttel, épen egy vasárnap templomba menetkor, Ellához így szólt mamája:

— Kedves leányom, ma újra meghivhatod barátnőidet, kikkel születésed napján olyan jól mulattál. Majd én is hozok valakit.

Ella ez engedélynek nagyon megörült és nem is mulasztá el mindjárt az istentisztelet után meghívni barátnőit. Ezek aztán a kitűzött időben meg is érkeztek és Mariska azonnal szokott jó kedvében kezdte a játékok rendezését.

— Hallod-é, Ellám, mondá játék közben, mit tudsz a kis narancsáros leányról? Nem láttad azóta? Most is árul-e még narancsot?

Tovább is folytatta volna kérdéseit, ha épen ekkor Ella mamája nem lép be, egy szép kis leányt egyenesen oda vezetve a mulatozók közé s így szólva:

— Ismeritek-é ezt a kis leányt? Ő ma az én vendégem s remélem, ti is szívesen fogadjátok. Egyszer jót tettetek vele,

de aztán megfélekedtetek róla. Máskor jusson eszetekbe, hogy ha igazán jót akarunk cselekedni, nem szabad az első lépésnél megállapodni.

Alig tudnám megmondani, hogy a kis leánykáknak meglepetése vagy öröme volt-e nagyobb a hajdani narancsáros leány láttára. Zsuzsika (ez volt a kis árva leány neve,) egészen másképp lépett most eléjük, nem úgy, mint a multkor, midőn a kapu alatt árulta narancsait. Ruhája jó meleg kelméből volt; nyakán nagy kerek fehér gallér, fején téli kendőcske.

Ella mamája ruházta fel s elhelyezte oly tanintézetbe, hol nem gyötré őt sem hideg, sem éhség, és a hol megtanították olvasni, írni és más mindenféle dolgokra, melyek hasznosabbak, mint a narancs árulás a hideg utczákon.

A leánykáknak most még boldogabb napjuk volt mint Ella születése napján.

Zsuzsika tizennégy éves koráig maradt az intézetben. Kitartó szorgalmánál és példás magaviseleténél fogva mindég az első tanulók közt volt s midőn az utolsó osztályt végzé, s csinos egészséges leánynya fejlődött, Ella mamája saját házába fogadta. Zsuzsika pedig azután ragaszkodás és szorgalom által törekedett meghálálni jótévője kegyességét.

Angolból közli: DALLOS PAULA.

A »KIS LAP« XX. köt. 2 számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Neumann Lenke, Róza és Emil, Schatz Izsó és Jenő, Petényi Ottó, Berger Ilona és Giza, Thorockay Mariczi és István, Rosenzweig Gizella, Török Berta, Fon Dávid, Reinhardt Mariska, Kirkorovits Ilona és Zseni, Palasovszky Mariska, Sándor és Dezső, Démusz Ilka, Förstner Lajos és Gyula, Reismann Nellike, Gebhardt Feri, Czédly Károly.

